

Будні сільської школи

Чим сьогодні живе сільська школа? Чи відрізняються її вихованці від міських учнів? Можливість побачити і порівняти з'явилася, коли завітала до Тишицького ліцею Березнівської міської ради. Навчальний заклад складається з кількох одноповерхових корпусів, що у сукупності нагадують літеру «П». Його свого часу будували ще колгосп. Втім, це не таке вже й старе приміщення, але будівниці у 70-х роках вважали, що великий навчальний заклад тут і не потрібний. Але село розбудовувалося, до Тишиці на навчання ходили пішки та їздили школярі з Орлівки, Князівки та Богущів. Отож навчалось понад 400 дітей у дві зміни.

— Чому будівельники прийняли таке рішення, невідомо. Але з тих таких 70-х його увесь час змушені добудовувати, бо бракує навчальних кабінетів, — розповідає заступниця директора з навчально-виховної роботи Надія Лук'яничук. — Вже кілька років у школі будують за державною програмою сучасні вбиральні. Це, звісно, дуже добре, але нам вкрай бракує актової та спортив-

вже велика проблема. Додайте сюди ще й бруд, який заноситься всередину з двору, словом, приміщення тут мало. З настанням тепла усі масові заходи проводяться на шкільному подвір'ї.

Зовсім нещодавно у Тишицькому ліцеї завдяки ініціативі депутата міської ради Олександра Галагуза та за сприяння народного обранця Сергія Литвиненка з'явилося доволі дорогovar-

піади з англійської мови, а й ходять до числа призерів, — каже Ірина Вікторівна. — У минулому році двоє моїх випускників здали ЗНО на дуже високі бали. Це Віталій Коваль та Оксана Саванчук, яка отримала 194 бали і продовжила навчання у Львівському національному університеті ім. І. Франка на факультеті романо-

пійки рятують життя”, ініційовану Благодійним фондом “Скарбниці надії” та зібрали на лікування онкохворих дітей Рівненської обласної лікарні понад 700 грн.

Під час невеличкої екскурсії завітала до одного з кабінетів на урок музики. В “арсеналі” педагога Оксани Лопачук — магнітофон та ноутбук. Все, що необхідно по темі, діти слухають, дивляться. Вчителька розповідає про композиторів, стиль, творчість знаменитих музикантів. Дуже сподіваюся, що музичне мистецтво зацікавило та заінтригувало цих молодих людей.

До нашої розмови долучається заступниця директора з виховної роботи Людмила Чмут. Вона зауважила, що у школі функціонують гуртки народної іграшки, бісероплетіння, танцювальний та макетування малих архітектурних форм.

Якщо говорити про останній, то з паперу та картону діти моделюють цікаві проекти, приміром, Ейфелеву вежу чи ретроавтомобіль, храм чи стародавній замок. Його керівник Валерій Федоров розповідає, що за допомогою комп'ютерної програми “Only rarer” роздруковує своєрідні кольорові лекала, а далі з гуртківцями робить їх 3-Д-вимірними. Каже, що раніше навчав школярів будувати різні архітектурні форми з дерев'яних брусочків, але це дуже дорогорватісне задоволення, тому повернулися до паперу.

Старшокласниці, активістки шкільного учнівського самоврядування Оксана Дзюбук, Альона Осійчук розповідають, що намагаються не відставати у плані на-

від міських учнів. Завжди діти фотографуватися. Усі гуртом майструють фотозони до різних свят. Флешмоби теж стали вельми популярними, особливо у Інтернет-мережі. Приміром, до днів української хустки, вишиванки, народження Лесі Українки тощо.

З першого погляду, наче все добре, але давно вже пора будувати нову школу. Бо, як уже зазначалося, діти навчаються у трьох корпусах. Доводиться “орендувати” приміщення їдальні, бібліотеки, а скоро ще й музею та перебігати на уроки з різних корпусів за будь-якої погоди. Внутрішні вбиральні європейського зразка чекають кращих часів — потребують немалих фінансових вливань, але можновладці обіцяють, що в 2021 році вони таки запрацюють.

— До сільської школи у містян завжди було трохи зверхнє ставлення, — каже Надія Лук'яничук. — І наші учні колись теж мали цей “сільський комплекс”. Втім, після участі у шкільних олімпіадах та конкурсах все стало на свої місця. Вони переконалися, що немає жодного значення, де навчатися — в місті чи селі. Насамперед, повинне бути бажання й належні умови. І все-таки наші школярі трохи інші. У селі ще зберігається повага до старших, любов до родини, вони менше засиджуються в телефоні, сучасних гаджетах. Хоча й маємо сучасний комп'ютерний клас. Однак ми більше контактуємо з природою, вибираємося не лише на пікніки, а й на загальношкільну толоку.

Не можу не погодитися. Лише тоді навчальний процес є успішним, коли поєднуються усі три складові: бажання дітей, наполегливість учителів та увага батьків. Усе це тут є, справа залишилася за малим — стабільною підтримкою депутатів та меценатів.

ної зали. Була велика їдальня, але її мусили переділити і «відкусити» частину для спортивного кабінету (його дуже важко назвати спортзалом). Певно, у найближчому майбутньому доведеться потіснити ще й музей села.

Та й взагалі Надія Сергіївна бідкається, що ліцей радше схожий на мурашник, аніж на сучасний навчальний заклад. Роль такої-сякої актової зали виконують два кабінети, відгороджені стінкою-гармошкою. Перепона у потрібний час прибирається і там можна вмістити 40-50 дітей, але не більше. А у школі, зауважу, навчається 382 учні у 21 класі.

Коли надворі гарна погода, то діти перебігають з одного корпусу в інший, якщо ж сніг чи дощ, то

тісне футбольне поле зі штучним покриттям. Щоправда, офіційно стрічку ще не перерізали, але, коли я туди навідалася, старшокласники якраз розчищали поле від сніжного покривала, збиралися поганяти м'яча.

Стосовно успішності, то тут теж усе гаразд. Класна керівниця минулорічного випуску Ірина Омелянчук запевняє, що знання тишицьких ліцеїстів можуть легко конкурувати з міськими школярами. Відтак, у минулому році усі 11 випускників, що заажали скласти ЗНО, підтвердили свої знання, отримавши високі бали. Чимало дітей продовжили навчання у педагогічних, медичних вузах тощо.

– Пишаюся своїми учнями, вони щороку не лише учасники олім-

германських мов.

До слова, в позаурочний час тут не забувають про творчість. При школі функціонує радіостудія, діти – систематичні учасники різноманітних заходів районного та обласного рівнів. Усі сторінки шкільного життя ліцеїсти оприлюднюють на своєму сайті та у мережі “Facebook”. Минулої осені тишицькі школярі взяли безпосередню участь в акції “Ко-

вчання та позашкільних занять

Юлія ІВАНЮК.

